

обмежує свободу вибору мовних засобів. Неможливість чітко передбачити характер конотацій у кожному конкретному випадку призводить до переважного задіяння конотацій колективного характеру. При цьому, слід відзначити, що явище конотації не можна вивчати без врахування людського фактора, ситуації, умов спілкування тощо; тому в будь-якому випадку присутні індивідуальні нашарування. У зв'язку з цим, колективне та індивідуальне в конотації поєднуються та накладаються, тому мова йде лише про відносну «колективність». Вивчення ж індивідуальних співзначень, що передбачає врахування даних експериментальних досліджень, в умовах рекламної комунікації, є надзвичайно важливим, оскільки дозволяє виявити передумови виникнення колективних конотацій.

1. Апресян Ю. Д. Лексическая семантика. Синонимические средства языка. М., 1974.
2. Брагина А. А. Значение и оттенки значения в термине // Терминология и культура речи: Сб. науч. тр. М., 1981. С. 37–47.
3. Булдаков В. А. Коннотативные потенции терминологической лексики // Коннотативные аспекты семантики в немецкой лексике и фразеологии: Межвуз. тематический сб. науч. трудов. Калинин, 1987. С. 31–36.
4. Винокур Т. Г. Закономерности стилистического использования языковых единиц. М., 1980.
5. Говердовский В. И. Коннотация терминологичности // Значение и его варьирование в тексте: сб. науч. труд. Волгоград, 1987. С. 170–175.
6. Говердовский В. И. Коннотемная структура слова. Х., 1989.
7. Зорькина О. С. О психолингвистическом подходе к изучению текста. <<http://philosophy.ua/ua/lib/regular>>.
8. Кобрин Р. Ю., Иванова О. В. Опыт психолингвистического анализа понятийного содержания терминов и общеупотребительных слов // Термины в языке и речи: Межвуз. сб. Горький, 1985.
9. Комлев Н. Г. Компоненты содержательной структуры слова. М., 1969.
10. Лебедев-Любимов А. Н. Психология рекламы. СПб., 2003.
11. Маркс Карл. Емотивне значення та проблема адекватного перекладу термінів // Українська термінологія і сучасність: Зб. наук. пр. Вип. IV. К., 2001.
12. Пустовіт Л. Емотивність науково-технічної термінології // Проблеми української термінології. Тези 3-ї Міжнародної наукової конференції. Львів, 1994.
13. Скребнев Ю. М. Очерк теории стилистики: Учебное пособие для студентов и аспирантов филологических специальностей. Горький, 1975.
14. Фещенко Л. Г. Структура рекламного текста: Учебно-практическое пособие. СПб., 2003.

УДК 050 (477,3)-6

І. В. Школик

ФЕНОМЕН ДОВОЄННОЇ ЖІНОЧОЇ ПЕРІОДИКИ ГАЛИЧИНИ: ВСЕБІЧНІСТЬ ТЕМАТИЧНОГО НАПОВНЕННЯ (НА ПРИКЛАДІ ЧАСОПISУ «НОВА ХАТА»)

Проаналізовано феномен довоєнної жіночої періодики Галичини, зроблено акценти на його проявах та втіленні у життя. На прикладі часопису «Нова хата» висвітлено основні здобутки щодо редакційної політики такого видання для жінок. Зазначено основні акценти та моделі, які формували часопис і які зумовили його довготривалий та плідний діалог з галицьким жіноцтвом. Зроблено спробу виокремити найуспішніші для рекомендованого втілення у життя сучасними видавцями.

The phenomenon of women periodicals in Galychyna before the War is analyzed, it is pointed out how it was displayed and realized. The main achievements of such newspaper for women in the field of editorial politics are explained on the example of newspaper «Nova Hata». The most important accents and models, which formed the newspaper and made its dialog with women of Galychyna very long and efficient, are pointed out. It is tried to give prominence to the most successful for the editors to implement.

Сьогодні, на початку нового тисячоліття, ми вкотре переконуємося, що досвід попередніх здобутків у всебічному процесі розвитку людства, стає для нас великою школою та джерелом прикладів, вартих уваги і наслідування показників розвитку. Актуальними та доцільними, для глибшого вивчення, залишаються й процеси встановлення періодики на теренах Західної України довоєнного періоду. Об'єктом нашого дослідження стала жіноча періодика Галичини, особливості її розвитку та характерність тематичного наповнення на прикладі часопису «Нова хата».

Кінець ХХ століття особливо перенасичений глибинними змінами суспільно-політичного устрою європейської спільноти. Особливо помітними вони стали для розвитку феміністичного руху, закріпивши за жінками ті права та вольності, якими увесь той час користувалися чоловіки. Хвилеподібною лавиною, буревій того руху дійшов до східних кордонів Австро-Угорської імперії, а вже після революційних подій, які ввійшли в історію під відомою назвою «весна народів» 1848-го року, остаточно вкорінилися на теренах Галичини. Зрештою, то був очевидний факт, позаяк «за кодексом громадської моралі життя жінки в Галичині обмежувалося колом сім'ї і домашнього господарства. Галичанка фактично була позбавлена тих можливостей, якими користувалися її посестри на Наддніпрянській Україні» [8, с. 51].

Власне, вирішення таких болючих проблем, дискусії та обговорення гострих тем емансипації жінки, щораз більше висвітлювали на сторінках часописів. Рік у рік, такі періодичні видання, які готували до друку та видавали жінки, ставали більш фаховими, професійними та конкурентноздатними у плані ринкової привабливості із відомими того часу суспільно-політичними часописами, які, чомусь, більший читацький акцент робили, власне, на чоловічій аудиторії. Як пише дослідниця галицької періодики для жінок В. Передерій: «Нові періодичні видання часто були недовготривалими, а тематичні сторінки для жінок друкувалися нерегулярно, відзначалися недбалим редагуванням, і одноманітним змістом і тому губилися в масі іншої інформації, не затримуючи уваги читача. Як повноцінна група преси періодика сформувалася у середині 20-х років, коли були створені видання, які своєю програмою привернули увагу широкого кола читачів. Безперервний вихід випусків на кошти і стараннями свідомої української інтелігенції Галичини та закордону. У ті роки помітно зріс професійний рівень видань, відбувалася диференціація жіночої періодики з огляду на конкретну читацьку аудиторію, що сприяло популяризації і розповсюдженню видань» [6, с. 3].

Першими, такими не зовсім вдалими, якщо висловлюватись сучасною мовою, проектами, стали часописи — тижневик «Лада» (1858) та двотижневик «Русалка» (1868–1870). Обидва редагував О. Шехович. Невдалими тому, що були далекими від руського жіноцтва, не відображали його життєвих потреб та не встигали за його передовими ідеями та прагненнями. Друковані язичієм із відчутним москвофільським пієтетом вони декларували заложені догми та штампи щодо місця та ролі жінки у суспільстві, практично позбавивши його, оскільки «у редакційних статтях порушувалися морально-естетичні питання, котрі б сприяли духовному збагаченню жінки, давали їй найважливіші настанови для виконання традиційних обов'язків матері та дружини, однак зверхній повчальний тон цих матеріалів, надумано-пієтичне трактування ролі жінки в родині викликали у вдумливих читачів реакцію нерозуміння і несприяття» [8, с. 51]. Тому й не дивно, що І. Франко назвав ці часописи «літературним курйозом».

Поза тим, це були перші кроки, перші намагання і перші невдачі, на яких вчилися, з яких брали належні уроки та робили висновки. Слід зазначити, що подальший розвиток цього сегменту періодики, без сумніву це доводить.

Опісля, процес становлення галицької жіночої періодики набирає обертів, більше того, він стає потужною течією, яка диктує «газетну моду», створює небувалий розголос у суспільстві. Створення «Союзу українок» (1917 р.) зумовило виникнення нових періодичних органів, які публікували статті та матеріали з функціонування та діяльності організації. Вони суттєво відрізняються від інших часописів, бо сповідували інші цінності та ідеї. «Жіночі товариства і жіночі часописи мають потребу в існуванні лише тоді, вважала Рудницька, коли служать винятково жіночим інтересам. Тобто йшлося про власне феміністичні установи, які б згуртували жінок, без огляду на їхні політичні та інші розбіжності, оскільки виходили б із спільного жіночого інтересу, стосувалися власне жіночого буття» [4, с. 24].

Варто зазначити, що не лише феміністичні віяння із Заходу, але й усвідомлення великого суспільного значення друкованого слова, його небувалий вплив на громадськість, зумовило інтенсивний розвиток періодики для жінок, бо ж тільки таким чином, можна було висловити стурбованість щодо суспільно-політичного стану жіноцтва, відкрито та відверто дискутувати на наболілі теми та обговорювати нагальні проблеми. Крім того «журналістика активно реагує на прояви масової культури і масової свідомості. Вона закріплює, поширює і навіть нав'язує численні стереотипи «доброго і злого», «красивого і потворного», «доречного і маргінального» тощо. Це певні моделі поведінки, образи манери, стиль, які можуть набирати нових рис під впливом змін політичної, економічної та культурної парадигм» [7, с. 4], — словами сучасників, як і тодішніх діячів підтверджується ця істина: «Преса, печатне слово, се така могутня сила, без якої розвій якої небудь справи в теперішніх

часах немислимий. Кожний нарід, кожда партія, кожда фракція, коли хоче розвиватися, кріпити й змагатися в силу, — мусить старатися здобути собі можливість, попірати свою справу — за помочю преси» [5, с. 1].

Початок ХХ століття — першооснова закладення фундаменту галицької жіночої періодики, особливо бурхливий розвиток якої припадає на 20-30-ті роки. Серед них, один із перших «Наша мета» (1919–1920) — часопис для робітничого жіноцтва, наступник уже відомої тоді «Мети»; кварталник «Жіноче діло», який редагувала О. Кисілевська, що був додатком до газети «Діло»; місячник «Жіноча доля» (1925–1939), що видавало коломийське жіноцтво за редакцією тієї ж О. Кисілевської, (до нього з 1932 р. виходить додаток «Жіноча воля», який було призначено для сільського жіноцтва та господинь); «Жіночий голос» (1936–1939), спершу як місячник, а потім вже як двотижневик, почав виходити у Львові зі соціалістично-радикальним напрямком; з січня 1935 р. почав виходити часопис «Жінка» — друкований орган «Союзу українок». Упродовж 1938–1939 рр. у Львові виходять часописи «Громадянка» (громадсько-політичний часопис організації «Дружина кн. Ольги») та «Українка» (з ініціативи «Союзу українок» для сільського жіноцтва); з 1925 р. з'явився журнал «Нова Хата», який виходив аж до 1939 р.

Фактично, всі ці видання припинили своє існування з початком Другої світової війни, коли терени Галичини переходили з рук одних загарбників до рук інших. «В умовах окупаційного режиму періодика для жіноцтва розділила нелегку участь переслідуваної польським урядом української національної преси. Як і в інших періодичних виданнях, на її сторінках біліють плями вилучених матеріалів, окремі числа були конфісковані й знищені. У 1938 р. декретом президента Речі Посполитої було зобов'язано редакторів українських періодичних видань у кожному числі подавати польською мовою назву видання, прізвище видавця, адресу друкарні (Пресовий декрет \\\ Громадянка. — 1938. — Ч. 5. — С. 1). Періодичні видання для жінок, так само як і інші українські часописи, змушені були виконувати це розпорядження уряду» [6, с. 5].

Особливість окремих видань із переліку далеко не в тому, що були вони жіночими, що дописували на їх сторінки головню жінки, здійснювали усю редакційно-видавничу підготовку чи займалися організацією передплати та розповсюдження журналів та газет, насамперед — у всебічності тематичного наповнення, його незаангажованості щодо висвітлення питання винятково емансипації українського жіноцтва, у глибинності розуміння національних ідей, у патріотизмі духу та в пропагуванні найвищих морально-етичних європейських цінностей серед галичанок. Ось чому сьогодні, для нас, сучасників, вони мають неабияке значення, ба, навіть більше, небувалу цінність у вивченні історії того доленосного періоду Галичини. Позаяк призначені були для жінки-громадянки, патріотки та суспільного діяча. Ми без перебільшення можемо сказати, що ці часописи — це своєрідне віддзеркалення духу тої епохи, її особливостей та закономірностей розвитку, національно-політичного життя та

суспільно-економічного поступу. Власне, однією з тих складових був рух жіноцтва за свої права. «Сьогодні галицька періодика для жінок привертає увагу як маловідоме джерело нашої історії того періоду, який у роки тоталітарного режиму перекручувався і фальсифікувався. На сторінках видань з'являлися матеріали з інформацією про актуальні питання політично-економічного і національно-культурного життя українського суспільства Галичини перших десятиліть ХХ ст.» [8, с. 60].

Одні видання відповідали усім цим критеріям, інші — ні, зосереджуючи свою увагу винятково на старих цінностях щодо місця жінки у суспільстві, основний акцент робили на жінці-берегині домашнього вогнища, жінці-матері, позбавляючи її права цікавитися суспільно-політичними проблемами, брати участь у їх вирішенні, тим самим не відповідали потребам часу, а тому швидко себе вичерпували й, не проіснувавши й року, припиняли вихід своїх примірників. Але тим не менше, вони були, на їх невдачах та прорахунках вчилися, а тому їх аналіз та дослідження все ж повинні мати належне втілення.

Яскравим прикладом одного з найуспішніших часописів того часу є «Нова Хата». Власне він є аргументованим підтвердженням феномену довоєнної галицької жіночої періодики.

«...Будете мене читати так, як кожен фахівець читає часопис з обсягу свого звання, який дуже часто стає йому показником і дорадником в життю. А ви, хоч ваші завдання й обов'язки однаково тяжкі і відповідальні, не маєте такого приятеля-друга.

Тому хочу ним бути я. Хочу Вам поради не лише в тому, як себе одягти, як пошити собі і дітям одяг чи білля без допомоги фахової сили, послугуючися виключно нашими добрими й дешевими кроями, але теж буду старатися познайомити Вас, яким способом можна легко і дешево прибрати свою хату, щоб вона стала милою, гарною і привітною для Вас і для других» [2, с. 1], — такими словами у першому числі розпочинає кількарічний діалог зі своїми читачками часопис «Нова Хата». Він заснований у Львові 1925 р. зусиллями та коштами кооперативного видавництва «Українське народне мистецтво». Спершу, до 1934 р. виходив щомісяця, а вже опісля і до 1939-го — двічі на місяць. Відповідно і змінювалося керівництво журналу, так біля його витоків стояла Марія Громницька, а вже значно пізніше відповідальним редактором була Лідія Бурачинська-Рудик. Це був «журнал присвячений модам і справам домашнього жіночого господарства» — так задекларувала редакція читацьке призначення на початковій шпальті. Як на нас, задекларувала неправильно, оскільки межі його матеріалів були значно ширші, глибинніші та далекоглядніші, ніж вузькі рамки так званого «домашнього вогнища». Все ж, основний акцент редакція робила на популяризації народного мистецтва серед інтелігентного жіноцтва.

«У журналі публікувалися науково-популярні матеріали про архітектуру, художні промисли, народний одяг різних регіонів. На сторінках видання, зокрема, було надруковано цикл статей В. Січинського про дерев'яну архітектуру

(1935), українську кераміку, скло (1936–1938), розвідки І. Свенціцького про килимарство (1928. — Ч. 5, 1930. — Ч. 3), стаття Д. Горняткевича «Роля жінки в повстанні українського народного мистецтва» (1930. — Ч. 9–12)» [6, с. 23]. Крім того, чимало статей мали дорадчий характер, і до них, для наочності, подавали відповідні фотографії та рисунки. Словом, колектив ані на крок не відступив від задекларованих завдань популяризувати українське мистецтво: «Головним завданням «Нової хати» є культивування українського народного мистецтва. Містячи зразкові матеріали з цього обсягу з многими ілюстраціями, оригінальні різні роботи з приміненням народних мотивів, та зразкові народні взори, бажали ми причинитися до спопуляризування того мистецтва. Ми бажали дати змогу використати неоціненні скарби творчості нашого народу.

Цього не можуть дати українським жінкам чужинецькі журнали. Вони лише в малій частині могли заспокоїти вимоги українських читачок. Бо чи ж можна дивуватися, що в них не можна найти нічо про українське народне мистецтво?» [1, с. 20].

Багато уваги редакція приділяла національному вбранню, його регіональному різновиду, власне, щоб заохотити читачок цікавитися історією та традиціями їхньої місцевості, організувала невеличкий конкурс-анкетування про національний одяг їхнього регіону, всі матеріали якого згодом було надруковано.

Чимало написано на сторінках «Нової хати» про життя і творчість відомих українок та зрештою, чимало розвідок про великих українців із різних царин культурного, наукового, суспільно-політичного життя: О. Мочульська «Катерина Грушевська» (1928. — Ч. 5), М. Фуртак «Олена з Драгоманових Косачева: Олена Пчілка» (1929. — Ч. 8–9), М. Рудницький «Жінки в творчості Франка» (1926. — Ч. 5), а ще про С. Русову, О. Новаківського, Г. Глуценка, Дніпрову Чайку, О. Кобилянську, Лесю Українку, Уляну Кравченко, К. Грушевську, М. Башкирцеву та ін. Дуже часто до тих статей подавали фотографії особистостей.

Знайомило видання своїх читачок з літературним процесом і сучасним, і класичним, вітчизняним та зарубіжним у добротному українському перекладі. Особливою популярністю серед читачок користувалася повість Ф. Шатобріана «Останній з роду Абенцерагів» (1925), крім того тут публікували переклади відомих літературних здобутків О. Уайльда, В. Гюго, В. Вульф, З. Маркович, С. Цвейг та ін. Українську літературу було представлено іменами О. Кисілевської, Ф. Дутка, Н. Королевої, О. Верчановської, С. Васильченка, Ірини Вільде та ін.

На належному професійному рівні провадили критико-бібліографічну сторінку, де було вміщено рецензії, рекомендовані списки літератури чи просто відгуки на ті чи інші видання. З 1932 р. рубрики «Нові книжки» та «Що читати», які вела Л. Бурачинська-Рудик, систематично входили в кожен наступний номер.

Підкреслюючи універсальну спрямованість «Нової хати», редакція вмішувала матеріали із домашнього побуту жінки, жодним чином не ділячи жінок на суспільно-політичних діячок, літераторок, науковців, чи скажімо, модниць або домогосподарок. Тут плекався історично сформований образ українки, про який впродовж тривалого періоду вікового ярма та засилля чужої культури, практично забули, образ жінки, яка поєднувала у собі всі ці якості, одна виражалась сильніше, інша — слабше, але вони були зібрані в один образ жінки, яка будучи водночас берегинею домашнього вогнища, матір'ю, проявляла здібності тонкого дипломата, керманіча та філософа, вражала своєю вродою, охайним та багатим вбранням, яке шила власними руками.

Водночас, на сторінках часопису, популяризуються й європейські цінності, стиль життя та манера поведінки жіноцтва за кордоном. Більше того, кожне число «Нової хати» — це добірна кількість рисунків та фотографій високої якості та майстерного художньо-технічного оформлення зі світу моди. Вони й сьогодні ваблять своєю різноманітністю та вишуканістю, а для читачок — це однозначно було добрим порадином щодо модних тенденцій сезону, яке вбрання, яких кроїв модне на зиму, весну, літо, осінь (понадто, до всіх моделей подавались, за невелику плату, готові крої). Плекання образу жінки-європейки — це теж одна із програмних засад цього часопису, бо ж: «рівночасно, попри інші відомості з естетики, виховання дітей, гігієни, домашнього господарства й кухні, — ми містили першорядні зразки жіночих та діточих мод, на взір інших європейських видавництв, бажаючи докладно інформувати наші передплатниці про найновіші напрямки на цьому полі, та причинитися до плекання естетики в убранню серед нашого загалу жіноцтва» [1, с. 20].

Це яскравий приклад того, що колектив часопису вивчав досвід європейських редакцій жіночих журналів та не зраджуючи своєму основному завданню, переносив його на український ґрунт. Маємо аргументоване підтвердження, що галицька преса за усіма ознаками тяжіла до європейської. Працівники, які згуртувалися навколо «Нової хати» чудово розуміли, що для того, щоб журнал міг існувати без жодних дотацій, меценатських вкраплень чи інших субсидій, потрібно вивчати потенційний ринок, сучасною мовою кажучи, читацький попит та відповідно втілювати успішний досвід видання часописів європейськими видавцями. Однозначно, що редакція це усвідомлювала, доказом чого є тривалість функціонування часопису, адже тільки продумана політика, яка ґрунтувалася на переконанні, що часопис мусить бути рентабельним, інакше він розділить долю багатьох попередників, де ніхто не ламав собі голову над економічним чинником, маючи до диспозиції спонсорські гроші, зумовила довготривалість «Нової хати».

Критикуючи таких «нерозумних» видавців, редакція часопису у відкритому листі «До наших Передплатниць» зазначає: «Коли ми починали наше видавництво, приходилося числити не лише з матеріальними

труднощами, але ще більше з цим психологічним упередженням вічних невдатників, *якими є видавці українських часописів взагалі* (курсив наш. — Авт.)» [1, с. 20].

Підтвердженням тому є велика кількість рекламного матеріалу на сторінках часопису, де рекламували свої товари та послуги різноманітні галицькі фірми, до прикладу, кухонного начиння, машин до шиття, домів моди, шовку на сукні і підшивки, заграничні сукна і різні додатки до кравецтва, словом, все було сплановано та зорієнтовано на потенційних читачів. Час до часу тут вміщували рекламні оголошення щодо видання нового часопису і редакція охоче агітувала своїх читачок до їх купівлі. Так, у «Проханні до читачок «Нової хати» редакція заохочувала усіх посприяти Українському Жіночому Кружку щодо видання у Коломиї часопису для сільського жіноцтва, підкреслюючи, що і жіноцтво українських сіл уже давно дозріло до суспільної та громадської праці.

Ми вже зазначали, що декларуючи себе у передньому слові до читачок, як такого собі помічника для домашньої роботи, редакція не була щирою, позаяк наступні числа яскраво підтверджують про значно ширші, можна сказати масштабніші, орієнтири тематичного спрямування. Особливе місце тут займають статті із громадського, суспільно-політичного життя жіноцтва, до того ж, не лише з України, але й зі всього світу. Так у межах рубрик «З жіночого руху» та «З жіночого світа» було опубліковано чимало різних матеріалів із життя жіноцтва. Практично кожна подія із жіночого руху, не залежно від регіону чи значення, висвітлювалась на сторінках часопису. Невеликі, однак інформативні замітки із життя жіночого осередку у невеликому містечку чи селі (Дрогобиччини, Самбірщини чи Яворівщини) поряд із новинами про досягнення жінок у Бразилії, Америці, Великобританії чи Франції, мали неабияке значення для читачок «Нової хати». «У Франції пані Фогельова стала секретаркою уряду праці»; «Жінки можуть бути комісарками пристані» (Англія); «Сойм прийняв закон, на основі якого жінкам доступні всі уряди, не виключаючи і резидентури республіки» (Бразилія); «Пані Карільова внесла до сенату петицію про наділення жінок виборчим правом» (Мексика); «Жінки мають право бути обраними до громадських установ. Зараз йде змагання на поширення цього права, щоб жінки могли бути обраними до сойму і сенату» (Канада), — з числа у число рясніють такі повідомлення зі світу про найновіші досягнення жінок. Розлогими та цікавими є статті др. В. Ю. Кисілевського «Нові вимоги від Американської жінки» (1925. — Ч. 5), Л. Ганкевич «Жінки в горожанському комітеті» (1934. — Ч. 11) чи Л. Бурачинської «Життя молоді жінки» (1935. — Ч. 7–8). Більше того, редакція потрактовує жіночий рух, неодноразово наголошуючи, що поверхневі здобутки жіноцтва в освіті, працевлаштуванні чи вдома, — це лише перші кроки, на яких небезпечно зупинитись, бо «жіноче питання не лише не вирішене, але ми можемо сміло сказати, що стоїмо що-й-но на порозі його розвою. Досі звертали ми увагу лише на зовнішню сторону. Тепер приходить черга на внутрішню суть. І від цього як вона буде вирішена, залежить не лише судьба жінок, але й судьба цілого

людства. Це ж ясно, що й душа чоловіка мусить змінитися, коли зміниться жінка, яка передає йому свої прикмети не лише в наслідстві як мати, але теж як товаришка й співробітниця» [9, с. 3].

Окрім самобутнього тематичного наповнення, часопис вирізнявся і своїм оформленням та високоякісним поліграфічним виконанням. Професор Животко з-поміж усіх жіночих часописів особливо виокремлює «Нову хату», зазначаючи, що «мистецьке оформлення і добре підібраний зміст часопису звернув увагу не лише українського суспільства, але і чужинців. Року 1933 у Празі відбулася виставка ілюстрованих часописів, на якій, старанням Українського Історичного Кабінету, українські часописи мали свій окремий відділ. По закінченню виставки спеціальним журі було відзначено, поруч з іншими часописами, також «Нову хату» і в спеціальній публікації рекомендовано її для публічних книгозбірень, кав'ярень, салонів тощо» [3, с. 301].

Це визнання, без перебільшення, величезне досягнення людей, які творили «Нову хату», які продумували стратегічні напрямки розвитку журналу, які добирали цікавий для читачок матеріал до кожного числа, які виконували художньо-технічне оформлення.

Підсумовуючи вище сказане, слід зазначити, що довоєнна галицька періодика для жінок — всебічна щодо різновидів, тематичного спрямування та успішності функціонування. Тут було чимало часописів, які виокремлювалися оригінальністю та продуманістю редакційної політики, були такі, що не змогли власними силами, через низький рівень підготовки чисел довго функціонувати. Проаналізований часопис «Нова хата» — феномен преси жіноцтва Галичини, це успішний проект, що своїм довготривалим діалогом із читачками, здобув славу та визнання не лише на теренах України, але й за кордоном. Висвітлюючи на своїх сторінках ґрунтовні дослідження та студіювання з різних царин культурно-наукового, суспільно-політичного та світсько-побутового життя, став для сучасників правдивим віддзеркаленням того часу, безмірним джерелом для вивчення культури, історії та побуту рідного краю. Це також приклад для сучасних видавців жіночих газет та журналів, як успішно поєднати всебічність тематичного наповнення для жінок, які мають різні ідейні та мистецькі цінності.

1. До наших Передплатниць \ Нові хата. Ч. 5. 1926. 2. До читачок! \ Нові хата. Ч. 1. 1925. 3. Животко А. П. Історія української преси \ Упоряд., авт. іст.-біогр. нарису та приміт. М. С. Тимошик. К., 1999. 4. Зборовська Н. На карнавалі мертвих поцілунків: Феміністичні роздуми. Львів, 1999. 5. Кисілевська О. Г. Важна справа \ Жіноче діло. 31 грудня. 1912. 6. Передерій В. Українські періодичні видання для жінок в Галичині (1853–1939 рр.): Анотований каталог. Львів, 1996. 7. Сидоренко Н. Гендерні ресурси українських мас-медіа: ціна і якість: Практ. посіб. для журналістів та працівників ЗМІ \ Н. М. Сидоренко та ін., Український освітній центр реформ. К., 2004. 8. Сидоренко Н., Передерій В. Жіноча доля на тлі доби: Літопис жіночого руху у світлі українських видань \ Дослідницький центр історії української преси: Передерій В., Сидоренко Н., Старченко Т. К., 1999. 9. Чи вирішене вже жіноче питання? \ Нові хата. Ч. 3. 1925.